

Másképp gondolkodók

Nem újkeletű az élmény, de rá kellett jöjjenek egy nagy közös szenvedésünkre. Nap, mint nap ütközöm bele magamnál és tömegeknél, hogy életünk egyik, talán legnagyobb terhe a többi ember elviselése. Pontosabban, azoknak, akik vélt vagy valós ostobasága és bűnei nyomasztanak annyira, hogy még puszta létezésük tudatától is szenvedünk.

Kétes megnyugvással tölt el, hogy ez szinte általános emberi terhünk. Diákokkal elbeszélgetve egy új kurzus indításánál derült ki, hogy az egyetemi, doktori pályára nem kis részben azért indultak, mert a gyakorlatban, a valódi életben meghátráltak az embertársaikból származó iszonyatos nehézségektől, legyenek azok beosztottak, vezetők vagy kollégák. Sőt, a magánéletben is megsínylették ezeket az emberi terheket. Emlékeztettem korábbi években történt találkozásainkra, figyelmeztetéseimre, hogy ne csak szakmában fejlesszék magukat, mert azzal semmire nem mennek az életben. Ha emberi küzdelmeikre nem készülnek fel, bizonyosan kátyúba kerülnek. Meg kell tapasztalni és tanulni, hogy magukon és a sors adta embertársaikon együttesen kell valami nagyot formálni a munka, az együttműködés és/vagy valamiféle szeretetkapcsolat kialakulásáért és megmaradásáért. Nem véletlenül figyelmeztetem erre a diákokat már régóta. Életemben jómagam roppant hiányokkal indultam e téren és pokoli szenvedéseket és emberi kudarcokat értem meg, miközben úgy gondoltam, mindenben a legjobbat teszem. Ez talán így is volt, azonban képtelen voltam elviselni mások vélt ostobaságát és bűneit. Ezért kerültem is az embereket, egyedül dolgoztam, csoda, hogy családom lett. Nem is bírták e kapcsolatok szenvedéseimet és alaposan zátonyra futottak. Nem voltam rest megszorultságomban ebbe igen nagy munkát tenni, mert azért úgy gondoltam, az ember nem arra van ítélve, hogy „mások miatt” szenvedjen, pusztuljon.

Nem csak ifjú embereknek terhe ez, hanem a többséget életük végéig kíséri, miközben fel sem ismerik, ezáltal folyamatos bűnben élnek a mások fölötti ítélkezéssel és képtelenné válnak arra, hogy minket jobbító visszajelzéseket észrevegyük, akár szeretetből, akár gyűlöletből kapjuk. Ha belegondolok, az emberi szenvedések egyik fő forrását láthatjuk itt, ha nem számítjuk testi kínlódásainkat, amelyek nem kis részben szintén ide vezethetők vissza.

Azt is meg kell állapítsam, hogy e népbetegség hátterében alighanem annak a világnak kialakulása áll, ahol a korlátlan lehetőségek és gazdagság a szerzésre ösztökélnek. Vágyaink és javaink tömkelege növeli magunk jelentőségét a világban, ezáltal az adás és a tűrés szokatlanná, olykor viselhetetlenné válik. Az énközpontú világ a magunk értékrendjét magasztalja fel, függetlenül attól, mennyire jó vagy kevésbé jó is az. De még azt is megtapasztalhatjuk, hogy kiváló értékrend birtokában is szenvedhetünk mások másságától és folyamatosan botránkozunk és ítélkezünk fölöttük. Ez égi törvények szerint tilos, ugyanakkor földi létünkben is mérgező, betegítő hatással bír, hiszen éltető cselekedetünkben, a szeretetben tud meggátolni akár a bűnösök, a tudatlanok, akár szeretteink felé.

Azoknak, akiket Jézus példája valamennyire megérintett, érdemes elgondolkozni, Ő miként is viselte ezt. Ha valaki, hát Jézus látja minden ember lelkét, annak összes szennyesével, ostobaságával és bűnével. Mi olykor egy emberét sem tudjuk megbocsátani, sem elviselni és akadályoz meg minket az iránta és hozzátartozóink iránti szeretetcselekedeteinkben. Ő ezek ismeretében folyamatosan megbocsát, sőt végtelenül szeret és maga részéről mindent megtett és megtesz, hogy kiemeljen ebből a sötétségből, ha hagyjuk.

Jézus miért volt, vált sokak kiengesztelhetetlen ellenségévé, miközben ép ésszel látható volt tökéletessége, büntelensége, tisztasága, szeretete és a legjóságosabb, legirgalmasabb hatalma? Még egészen régen, ifjúkoromban született meg bennem az a gondolat, amikor Jézus még semmilyen szerepet nem játszott az életemben mást, mint egy történelmi eseményt, ahol egy nagyon jó embert közös elhatározással tömegek megöltek valami, akkor még teljesen megmagyarázhatatlan indulatból, indokkal. Annyit fejtettem meg, hogy a bűnös emberek, akik szenvednek bűneiktől, nagyon rosszul viselik az ártatlanok, a jók jelenlétét, hiszen folyamatosan emlékeztetik őket bűneikre, mert folyamatosan azt a mércét testesítik meg, amittől ők nagyon távol vannak. Miként a próféták is mindig a rövidebbet húzták, mivel folyamatosan emlékeztették a tömegeket a jóra, az irányra, amit bűneikben elutasítottak. Elfogadás, követés helyett többnyire elhallgattatták őket, tisztelet a kivételnek.

Gondoljunk bele, Jézus a hatalmas jóságával, mindent látásával, szeretetével elhordozta a mi bűneinket, ostobaságainkat és tanított, gyógyított! Még az apostolok sem voltak általában a helyzet magaslatán, arról nem beszélve, miképp hagyták magára egy pillanat alatt, mennyire nem értették meg még Őt életében.

Az szoktam mondani ebben a témakörben, hogy az emberek gondolati távolsága minden irányból egyforma. Mint a geometriában, egy A és B pont közötti szakasz esetében az A és B távolság ugyanakkora, mint B és A viszonylatában. Ha én botránkozom valakin, akkor mérget vehetek rá, hogy hasonló mértékben botránkozik a másik rajtam! Ebből kiindulva, elképzelhetjük, Jézus miként hatott a bűnösökre és balgákra! Kikre hatott pozitívan? Akik fizikai vagy lelki állapotukból, testi és lelki, bűneikből fakadó szenvedéseikben beengedték életükbe, mint orvost. A kevélyek pedig elutasították, megvetették és gyűlölték. Ebből fakad megosztó ereje, amittől vagy imádták vagy gyűlölték. A kettő közötti ingadozók voltak az úton levők, akik megéreztek valamit a szeretetéből és hatalmából, de még maguk akartak magukon uralkodni.

Mi oldhatja fel ezeket a gondolati ellentéteket? Jézus esetében a jósága, bölcsessége, igazságossága, irgalma és végtelen szeretete tette lehetővé a gyarló ember elviselését, szeretetét, létük megbocsátását és gyógyítását! Törvénybontó geometriájában az irányából a távolság nulla, miközben tőlünk még szinte végtelen. Ahogy képesek vagyunk lopni ebből a távolságból, úgy érezzük meg egyre jobban a szeretetét és hatalmát. Hozzá közeledve, a többi emberhez is közeledünk, legyenek bármilyen elvetemültek, hiszen Jézus pontjától mindenki karnyújtásnyira van. Együttal feloldódik bennünk a harag, a félelem, a botránkozás, ítélkezés a többi idegen emberrel szemben és leszünk képesek segíteni őket is ennek a távolságnak csökkentésében.

Jézus valóban lelkünk ajtajában áll. A küszöbön. A mi oldalunkról a nagy távolság valóban „csak” egy ajtó. Amennyire kitárjuk, annyira közeledünk mi is Jézushoz. Nem a világot kell bejárni érte, hanem csak ajtót nyitni. Engedjük be a mindent kitöltő fényt és szeretetet! Nem csak szenvedéseink csökkennek, de mások ajtaját is segítünk megnyitni közös örömünkre!